

SÓC PROFESSORA DEL NARCÍS OLLER

M. Teresa Albaigès Escoté

M'encanta la sensació de patiment quan un s'enfronta a una nova experiència. Aquesta efervescència que et recorre tot el cos de cap a peus i que et fa sentir més conscient de cada moviment, de cada propi pensament... Així, exactament, és com em vaig sentir el primer dia que vaig posar els peus al meu lloc de treball: l'Institut Narcís Oller.

Tot era nou per a mi, però l'Institut, que feia poc havia celebrat el seu 50è aniversari, també vivia un moment de canvi i s'afrontava a un nou repte: la implantació dels cicles formatius. El que inicialment semblava una petita aventura, ara, en el seu 60è aniversari, és tota una realitat. Durant aquests anys hem passat de ser un departament petit i insignificant a ser, en l'actualitat, un departament implicat, dinàmic i participatiu dins el centre.

Des del primer moment en què vaig arribar recordo molt bé la sensació de sentir-me ràpidament integrada i molt ben acollida, però van ser uns dies d'adaptació una mica durs: el lloc de treball, els companys, els alumnes... però no hi ha res que amb una mica de flexibilitat, esforç, constància, predisposició, dedicació i bona voluntat no es pugui tirar endavant, i en poc temps em vaig sentir part del centre. Això d'una banda, i, de l'altra, poder transmetre els meus coneixements a tots aquells alumnes va ser emocionant, perquè per primera vegada podia fer-ho des de la docència. I recordo que em va venir al cap aquell poema que un dia vaig llegir i me'l vaig guardar per a mi, perquè sabia que un dia el podia fer servir:

El bon mestre
Abans de cada lliçó
es concentra,
inspira ben fort...
com aquell que es prepara
per córrer la marató.
Sap que li calen forces
i fa glopets del beuratge

de la seva vocació.
Decidit, entra en acció,
pacient i observador, comença
Déu sap el que pot passar!
Tot ho porta programat
però sap que improvisarà.
I estira la corda
i afluixa després.
Fa molt que va començar
i s'acumula l'esforç,
nota cansat el seu cos
i sap que aquest sacrifici
no serà recompensat!
I ara estira la corda
i ara la torna a afluixar.

ANÒNIM

Aquest fragment de poema el dedico a tots els meus companys i companyes, a tots els meus alumnes que han passat per les aules i, per què no?, a l'Institut Narcís Oller. Gràcies a tots per fer-me un espai i ajudar-me a créixer tant professionalment com personal.

Visita de Xavier Sabaté, delegat del Govern de la Generalitat, a les instal·lacions del centre durant el curs 2010-11. (Arxiu del centre)